

TSADDE

¹³⁷ **Sen adilsin, ya RAB,**

Ve hükümlerin doğrudur.

Tanrı adildir, kutsaldır, doğrudur ve O'nun kararları O'nun karakterini gösterir. Tanrı'nın yargıları (kararları ya da hükümleri) O'nun doğruluğuna dayanır.

Tanrı'nın adalette ve kutsallıkta mükemmel olmasını öven bu ayetler, insana günah konusundaki zayıflığını da düşündürmelidir (krş. Nehemya 9:33). Tanrı'nın hükümleri doğrudur, çünkü Tanrı adildir. Ve bu açıklama hem korkunç bir haberdır hem de lütufkar bir Müjde'dir.

Çünkü Tanrı'nın adalette kutsal olduğunu bilmek, en küçükmüş gibi gözükken bir günahdan bile tiksinen bir Tanrı olduğunu düşündürmektedir. Ve günah gerçeği karşısında bu durum korkunç bir haberdır. Diğer yandan adil bir Tanrı olduğunu bilmek, günahın hak ettiği mutlak yargıyı duyurmak için bizleri teşvik etmektedir (Luka 3:8-9).

Adalette kutsal, doğrulukta mükemmel olan Tanrı, günahlarımızı Mesih'in çarmihında yargılayarak bizlere karşılıksız olarak günahların affını (*kurtuluşu, sonsuz yaşamı*) bağışlamıştır. Ve bu da lütufkar bir haberdır.

Kutsal adaletin Tanrısı'nın hükümlerinde (yargı kararlarında) kutsal ve doğru olması, günahın hak ettiği tam karşılığı alacağını göstermektedir. Ve günah o kadar ciddi bir sorundur ki, Tanrı Oğlu Mesih İsa'nın günahlar uğruna çarmıha gerilmesi gerekmiştir. Böylece çarmıhta hem yargıyı hem de merhameti bir arada görürüz.

Öyleyse her zorluk ve baskı altında, adil olan Tanrı'nın bizlere İsa Mesih'te baba olduğunu bilmek, canımızın zor zamanlarda ihtiyaç duyduğu güven ve umut arayışı için güçlü bir teşviktir. Çünkü Tanrı'nın adil olanı yapacağını biliriz (II.Selanikliler 1:6-8).

İnsanın adaletinin ya da doğruluğunun tarih boyunca evrensel boyutta rahatlık ve güvence sağlayamadığını göz önüne alırsak; Tanrı'nın adil ve kutsal olan kararlarını övmek, doğruluğa acıkmış olarak bakan bir imanın ifadesidir.

İnsanların kültürel farklılıkları, evrensel bir adalet standardı olmadan tam bir adalet ve esenlik olmayacağını göstermektedir. Günah ve kötülük problemini de işin içine kattığımızda Tanrı'nın adaletini özlemek kaçınılmaz olmaktadır.

Kendisini Kutsal Yazılar aracılığı ile açıklayan Tanrı'yı iman aracılığı ile tanımak, dünyanın özlediği adalet, esenlik, doğruluk gibi kavramları soyut olmaktan çıkarıp somut varlıklar olarak özlememize sebep olmaktadır.

Doğruluk ve adalet, adil ve doğru hükümler sizin de dua listenizde olarak özlediğiniz şeyler arasında mı?

Her suç ve günahı yargılayan, günahkarı aklayıp ölümden sonsuz yaşama getiren Tanrı'nın

İsa Mesih'teki sağlayışı için övgüler olsun!

Dua: Sen adilsin, ya RAB, hükümlerin doğrudur...

(Mezmur 85:10-11, Romalılar 3:25-26)

(Yeremya 20:11-12, Luka 18:7; 11:13, İbraniler 10:35-39)

¹³⁸ Tanıklıklarını doğrulukla

Ve çok sadakatle emrettin.

Kutsal Yazılar Tanrı'nın tanıklığıdır; Tanrı'nın kendisini açıkladığı ve tanıttığı yazılardır. Kutsal Yazılar'ın tam açıklamasını ve anlamını bir gün mükemmel yenilenmeyi aldığımız sonsuzlukta anlayabiliriz. Şu anda düşmüş bir bedende ve iradede yaşarken, Tanrı'nın tanıklığını (bütün yazıları) bize açıkladığı gibi kavrayamıyoruz.

Adil ve doğru olan Tanrı (137), emirlerinde ve yasaklarında kendi karakteri ile uyumludur. Bu Tanrı'nın insana olan şefkati ve merhameti, O'nun antlaşmasına sadık bir Tanrı olduğunu her zaman düşünmemize yardım etmelidir.

Düşmüş insana sadakatle iradesini açıklayan Tanrı, insanı günahla ölüme terk etmek istemeyen bir Tanrı'dır. Çünkü Tanrı insanı kendi suretinde yarattı; çünkü Tanrı, ellerinin eseri olan bu yaratılışı ve içindekileri seviyor ve kurtarmak istiyor.

Tanrı'nın adil ve doğru olması, antlaşmasına sadık olup lütuf dolu bir sabırla insanı kendisine çağırması sevindirici bir gerçektir. Diğer yandan Tanrı'nın kutsallıkla ve doğrulukla açıkladığı iradesi, insanı korkutmalıdır da (adil bir yargı olduğunu unutmayın)... Çünkü Tanrı Kutsal Yazılar'da açıkladığı kendi iradesine aykırı davranmaz.

İşlerinde, sözlerinde, vaatlerinde, yargılarında adil ve kutsal olan bir Tanrı, insana sevgisini ve kurtarışını açıklamıştır. İnsanın bu Tanrı'ya olan sevgisini açıklama yolu, Tanrı'nın sözlerine doğrulukla sarılarak günahla mücadele etmesini gerektirir. Bir başka deyişle, Tanrı'ya olan sevgimizi, O'nun emirlerine ve yasaklarına sadık kalarak ifade edebiliriz.

Tanrı'nın adil ve doğru olan hükümleri bizim düşüncemiz olsun diye dua etmeliyiz... Tanrı'nın doğruluğunu kendi doğruluğumuz olarak edinmek için dua etmeliyiz... Tanrı'nın açıkladıklarına sadakatle sarılarak, bunlar kendi karakterimiz olsun, kendi yaşamımızda doğrulansın diye dua etmeliyiz...

Çünkü kutsal olan Tanrı, bizlere "kutsal olun" demiştir (I.Petrus 1:15-16).

Bu yüzden doğruluğumuz Mesih olmadıkça, kutsal olamayız...

Dua: Buyurduğun öğütler doğru ve tam güvenilirdir...

(II.Korintliler 4:7 krş. Tesniye 4:8, Romanlılar 7:12, 14)

¹³⁹ Gayretim beni tüketti

Çünkü hasımlarım senin sözlerini unuttular.

Bu ayette konuşan kişiye dikkat edin; Tanrı'nın tanıklığına önem verdiği için (138) ve Tanrı'nın sözlerini sevdiği için (140) zorluklar yaşamaktadır. Anlaşılan o ki, mezmurcu Tanrı Sözü'nün doğruluğunu öğretilip vaaz ettikçe muhalefet ile karşılaşmaktadır. Ancak baskılar mezmurcuyu yıldırmanın olmalı ki, Tanrı'dan yana olan gayreti, "beni tüketti" dedirten bir baskı ile cezalandırılmıştır (krş. Elçilerin İşleri 13:27-29).

Gerçekte doğruluk için mücadele eden tek kutsal örneğin İsa Mesih olduğuna dikkat edin; Mesih ne kadar çok gayretle Müjde'yi gittiği her yerde topluma vermeye çalışsa da, daima her kesimden karşıt görüşlerin hedefi olmuştur.

İnsanların Tanrı'nın Yasası'na açıkça itaatsizlik etmesi, kendisini en belirgin şekilde Mesih'e karşı gelmek şeklinde belli etmiştir (Markos 2:6-7 krş. Markos 2:16, 18, 24).

Bu ayette Tanrı'nın Sözleri'ni unutan kimselerin, Tanrı'nın gerçeğine yönelik güvensizlik yaratmaya çalıştıklarını düşünebiliriz; ya da Tanrı'nın işlerine karşı şüphe düşürmeye çalışanların (Matta 12:13-14) Mesih'e ve Müjde'ye karşı direnmeleri gibi olayları düşünebiliriz. Diğer yandan bu ayet, samimi imanın bütün baskılar karşısında nasıl vazgeçmeden ve kararlılıkla devam ettiği konusunu da düşündürmektedir. Mezmurcunun sıkıntılı durumu, iman ettiğini, Tanrı'dan yana olduğunu düşünen herkes için güçlü bir teşviktir (Matta 12:49-50).

Mezmurcu "gayretim beni tüketti" derken neler yaşadığını bilemiyoruz. Ancak Mesih'in bütün Mezmurlar'ı ve Kutsal Yazılar'ı kendisi ile ilişkili olarak öğrettiğini göz önüne alırsak (Luka 24:44); Yeni Ahit yazarlarının da Eski Ahit'i Mesih hakkında bir ön bildiri olarak okuduklarını anlayabiliriz (krş. Mezmur 69:9). Bu bakış açısından yola çıkarsak Mesih'in günlerinde O'na hasım olan kimselerin bizzat dini önderler olduklarını da biliyoruz.

Mezmur 119'un baştan sona Tanrı'nın Yasası'na, ilkelerine, kurallarına, tanıklığına odaklanan bir yaklaşım içinde yazıldığını tekrar hatırlarsak, imanımızı sıklıkla Tanrı'nın Sözü ile denetlememiz gerektiği açıktır. Çünkü mezmurcu Tanrı sözünü unutan kimselerin baskısı altındır.

Öyleyse dikkat etmezsek, kendimizi mezmurcuya sıkıntı çıkararak "hasımlar" tarafında bulabiliriz (Markos 11:15-17 krş. 11:18-19).

Çünkü İnciller sadece Mesih'in tanıklığını değil, böyle kimselerin öykülerini de bizlere ders olarak gösterir. Tanrı'dan yana olduğunu düşünüp de Tanrı'ya karşı savaşanların yanında olmayı istemezsiniz zannederim.

Dua: Gayretim beni tüketti, çünkü düşmanlarım senin sözlerini unuttu...

(Mezmur 69:9, Yuhanna 2:17)

(Tesniye 18:18-19 krş. Matta 17:5, Yuhanna 5:39; 17:18; 4:25; 8:28; 12:49-50)

(Yuhanna 3:19-21; 9:30-41 krş. Matta 11:20-24)

(II.Korintliler 13:5 İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavı yoklayın... krş, Ağıtlar 3:40, Mezmur 139:23-24; 119:59)

¹⁴⁰ **Senin sözün çok paktır**

Ve kulun onu sever.

“Pak bir söz ne demek; gerçekte ne anlama geliyor olabilir?” diye düşündüğümüzde “ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı'nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla yeniden doğdunuz” (I.Petrus 1:23) ayet, güzel bir bakış açısı vermektedir.

Açıktır ki, bu söz bizi mükemmel bir yaşam için teşvik eder. Kutsal olan Tanrı'nın yetkin sözleri, yürekte paklık için düşüncemizi yenilediğinde, bu yenilenme kendisini yaşamda paklık olarak da belli edecektir.

Öyleyse Tanrı sözünün pak olması, öncelikle aklımıza Tanrı'nın mükemmelliğini getiriyor. Çünkü sözün paklığı, sözün sahibi olan Tanrı'nın karakterinden, Tanrı'nın kutsallığından kaynaklanmaktadır (Mezmur 19:7-10).

Kutsallık ve yeni doğuş için etkin olan Tanrı sözünün ne kadar değerli olduğunu bir an için düşünmeye çalışın. Genelde değerli şeyleri tanımlarken bazen ‘altın gibi’ deriz. Ancak bilinen anlamda altın elde etmek için cürufunu ayırmak yani arıtmak gerekir. Fakat Tanrı sözü o kadar paktır ki, bu durumda sözü olduğu gibi kabul etmemiz gerekir.

Tanrı sözü pak olduğu için onu seven bir kimse, dünyaya kurtuluş ve gelecek olan yargı hakkında bir tanıklık verecektir.

Tanrı'nın sözünü (*ilkelerini, tanıklığını, yarasını*) pak olduğu için, doğru ve adil olduğu için sevmemiz; kutsallığı ve adaleti bir yaşam yolu olarak edinmemiz için gereklidir. Çünkü bu pak sözler, doğru, adil ve kutsal olmayan sözleri ve eylemleri açığa çıkaracaktır (yargılayacaktır)...

Neyi sevdiğiniz (ve sevmediğiniz), sonsuz yaşamı ya da sonsuz yargıyı belirleyecek ise neyi sevdiğinize dikkat edin (Mezmur 1:1-2)

Dua: Sözün çok güvenilirdir, kulun onu sever...

(Romanlılar 7:12, I.Petrus 2:2)

(I.Yuhanna 3:9; 5:1)

(Filipililer 1:28 ... onların mahva gideceğinin, sizinse Tanrı'dan kurtuluş bulacağınızın kanıtıdır)

¹⁴¹ **Küçüğüm ben ve hor görülen biriyim;**

Fakat koşullarını unutmuyorum.

Küçük ve değersiz görülen biri Tanrı sözü ile meşgul olmaya devam ediyor... Aslında mezmurcu kendisinin *küçük ve değersiz* biri olduğu fikrinde değildir. Dışarıdan kendisine nasıl bir gözle bakıldığını ifade etmektedir. Belki de reddedilme ve küçümseme gibi davranışların hedefinde olan bir kişinin yapabileceği en iyi şeyin “Tanrı'nın koşullarını çalışmak” olduğunu göstermek istemektedir.

Belki de böyle zor zamanların, Tanrı'nın bereketlerine yaklaşmak için bir fırsat olduğunu göstermeye çalışmaktadır.

Genelde bu dünya doğru öğretiyi değersiz görüyor; ve bu yolda devam eden kimseleri görmek istemiyor (krş. Matta 27:17, 20)... Ancak bu ayet bir konuda kesin bir mesaj veriyor: her durumda –*zor zamanlarda bile*– Tanrı'nın koşullarına bakmak...

İsrail halkı etraflarındaki diğer uluslardan daha güçlü ya da daha büyük bir halk değildi. Onların diğer uluslardan tek farkı vardı, onlar Tanrı'nın sevdiği bir halktı (Tesniye 7:7; 10:22). Bu halkın ayrıcalığı ise, elinde Tanrı'nın Sözü'nü tutuyor olmasıydı.

Bu yüzden Tanrı halkı çölde, işgalde, savaşta ve sürgünde bir şekilde var olmaya devam etmiştir. Tanrı bu önemsiz görülen halkın önünden bütün diğer düşmanları kovmuştur (Çıkış 34:11).

Fakat İsrail Tanrı'daki bu ayrıcalığını sadece kendisi için sakladı. İsrail Tanrı'daki çağrısını ve bereketlerini *diğer uluslara* müjdelemek için kullanmadı (krş. Tekvin 12:3). İsrail diğer ulusları günahkar olarak gördü ve kendisini onlardan üstün olarak gördü. Diğer yandan İsrail zaman zaman etraflarındaki ulusların putperestliğine ve günahına bulaştı. İsrail halkı Mesihsel bir yaşam ile diğer ulusların İbrahim imanına aşılınması için çalışmak yerine Tanrı'nın vaat ve bereketlerini kendisi için saklamaya çalıştı.

İsrail Tanrı'dan kendilerine verilen bu ayrıcalıklı görevi yerine getiremeyince gerçek İsraili olan Mesih İsa geldi. Peygamber, kahin ve kral olarak hem İsraililer'e hem de uluslara Tanrı'nın Krallığı'nı duyurmaya başladı. Ancak bu sefer kendi halkı gerçek İsraili'yi küçük görmeye başladı (Yuhanna 7:41, 52). Buna rağmen Mesih İsa öğretiler vererek ve mucizeler yaparak, öğrenciler yetiştirerek Tanrı'nın Yasası'nı tam olarak yerine getirmeye devam etti. Mesih her durumda hor görülen biri oldu (Yuhanna 1:11, İşaya 53:3) ve Tanrı'nın koşullarını tutmaktan asla geri durmadı (Yuhanna 10:32, Romalılar 15:8).

Sonunda Mesih'e karşı olan bu muhalefet O'nu öldürmeye kadar gitti (Yuhanna 5:18; 10:33; 11:47-52)

Böylece Mesih hor görülen biri gibi suçlularla bir sayıldı ve çarmıhta öldü. Üçüncü gün şan ve görkemle dirilen Mesih İsa, Tanrı'nın Sözü'ne göre yaşayanların ezilip hor görülmesine karşın, sonunda zafer kazanacağını bu yaratılışa ilan etti.

Zorluklar, baskılar sizi yıldırmasın. Ölüm bile sizi Mesih'ten ayıramaz (Romalılar 8:31-29).

Dua: Önemsiz ve horlanan biriyim ben, ama koşullarını unutmuyorum...
(İşaya 53:3, Mezmur 22:6 Matta 11:19 krş. İşaya 49:7)

¹⁴² **Adaletin sonsuza dek adalettir,
Ve yasan gerçektir.**

Tanrı'nın adaletinin özelliği, sonsuz yani değişmez, sarsılmaz olmasıdır. Belli ki mezmurcu insanların sürekli değişen tutumlarına baktığında, dünyada sürekli değişkenlik gösteren durumlara baktığında güvenilir bir şey göremiyor. Kalıcı olan değerlerin Tanrı'da olduğuna dikkat çekiyor.

Mezmurcu Tanrı'nın Sözü'ne odaklanarak *"insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen"* kimselerden olmak istemiyor (krş. Efesliler 4:14).

Mezmur 1, benzer bir şekilde insanın bu dünyadaki en derin ihtiyacı olan esenlik yaşamının Tanrı'da olduğuna dikkat çekiyor; Tanrı'nın Yasası'nda yürüyenlerin bereketlenmiş bir yaşam sürdürdüklerini gösteriyor.

Bu yüzden mezmurcu gerçeğin ve mutluluğun yolundan insanı alıkoyan ve bu dünyanın *"boş ve aldatıcı sözlerle tutsak eden"* haline, gerçek çözüm olarak Tanrı'nın adaletini (yapasını, ilkelerini, kurallarını...) gösteriyor; ve kurtuluş yolu olarak sonsuz adalete dikkat çekiyor (Kolosaliler 2:8, Mezmur 19:7-9).

Kötülükle iç içe yaşamaya nerdeyse alışmış olan bir dünyada, sonsuz bir adaleti düşünmek, bunu kavramaya çalışmak veya hayal etmek düşmüş insanın sınırlarını zorlasa da, mezmurcu sonsuzluktan bir pencere açarak, mümkün olamayacak bir şeyden bahsetmediğini anlamamıza yardım etmektedir. Çünkü Tanrı'nın emirleri ve vaatleri gibi, adaleti de sarsılmazdır (Amos 5:21-23 krş. 5:24).

Gerçekte bu sonsuz adaleti ve güvenliği hayal etmeye çalışmak, sınırsız esenlik ve sevinçler bolluğu çağrıştırmaktadır (Mezmur 16:11). Çünkü böyle bir sonsuz adalet, düşmanların ve kötülüğün mutlak yargısı ve imanın ev halkının ödüllendirilmesi (sonsuz yaşam) demektir.

Umutsuzluklarla dolu bir dünyada bu gerçek size imkansız gibi geldiği ya da çok uzak gibi görüldüğü zamanlarda çarmıha bakın... Adaletin ve merhametin Mesih'in çarmihinde açıkladığını hatırlayın (krş. Çıkış 34:6-7).

Bu kalıcı ve sonsuz adalet için Mesih'in çarmihine bakın: *"sevgiyle sadakatin, doğrulukla esenliğin bulunduğu"* bir yer uzak değil (Mezmur 85:10 krş. Luka 1:54-55, Elçilerin İşleri 13:38-39)...

Dua: Adaletin sonsuza dek doğrudur, yasan gerçektir...

(İşaya 51:6-8, Yuhanna 17:17)

(Tesniye 30:11-14, Meseller 30:4 krş. İşaya 7:11, Romalılar 10:6)

(Yuhanna 3:13; 6:33, Efesliler 4:8-10)

¹⁴³ **Sıkıntı ve darlık bana eriştiler;**

Fakat emirlerin zevkimdir.

Düşmanlar imanlı kimselere sıkıntı ve keder getirmek konusunda gayretli olsa da, samimi iman bu saldırılar altında bazen yorulmuş da olsa, mezmurcu kötülüğe odaklanmış dünyaya bir ders verircesine Tanrı'nın emirlerini gösteriyor.

Tanrı bu dünyaya emirleri (hükümleri, sözü) aracılığı ile konuşuyor; ve bu emirler kutsal ve adil olan Tanrı'nın yüreğinden gelmektedir. Günah ve düşüşün sonucu olan sıkıntı ve darlık, Tanrı'nın Sözlü'ne bakanlar için teselli ve şifa tecrübesi olacaktır. Tanrı'dan gelen bu sözler (*emirler, hükümler...*) aynı zamanda kötülüğü dizginleme yoludur.

Bu ayette iki zıt şeyin yan yana olduğunu görüyoruz. Bir tarafta sıkıntılar var, diğer tarafta rahatlık; “emirlerin zevkimdir” diyor (Mezmur 126:5-6).

İnsan yönümüz acı çekmekten kaçınmaya eğilimlidir. Tanrı'nın insanı yarattığı orijinal amacında yas, keder, ölüm ve gözyaşına yer yoktu. Ancak insan şimdi mevcut olan bu istenmeyen şartları değiştiremese de, Tanrı yine de sözü aracılığı ile değiştiremeyeceğimiz durumlarla nasıl baş edebileceğimizi göstermektedir. Belli ki, mezmurcu bu gerçeği yaşamında başarabildiği için, etrafındaki zorluklardan bahsederken, aynı anda Tanrı'dan aldığı hoşnutluktan da bahsetmektedir (Mezmur 116:1-5 krş. 116:6).

Paskalya Mezmuru da (Mezmur 116) benzer şekilde başarı ve hatayı, sevinç ve kederi bir arada anlatmaktadır. Bu ayetin vaazı ya da açıklaması Mesih'in yaşamında açıkça gösterilmiştir. Tanrı halkının fiziksel kurtuluşu (Mısır'dan Çıkış), gelecekte Mesih'in sağlayacağı ruhsal kurtuluşun bir ön görüntüsü idi. Mesih bu kurtuluşun tamamlanması için aramıza geldiği zaman, düşman (dünyasallığın ruhu) O'na saldırmıştır –*çölde deneme ile başlayan ve çarmıha kadar devam eden süreci düşünün*. Benzer şekilde bu ayette görüldüğü üzere, Mesih'e itaat etmek istemeyen düşünce, Tanrı halkına fiziksel ve ruhsal olarak saldırmaktadır. Belki bazılarınız fiziksel baskı ve acı altındadır; belki bazılarınız aklında karışıklıklar ile yaşamaktadır. Bu ayet de zaten Tanrı halkının böyle şeylerle karşılaşacağını söylemektedir. Ancak bu sıkıntıların ortasında bir de Müjde gerçeği vardır; yine de imanlı kişi zevkini (esenliği) Rab'de bulacaktır.

Tanrı Kutsal Yazılar aracılığı ile kaosun ortasındaki dünyaya konuşuyor ve her şeye rağmen esenliğin mümkün olduğunu söylüyor. Bu Tanrı vaatlerinin gerçekliğini Mesih'in çarmihinde ve dirilişinde onaylamıştır.

Sıkıntılara rağmen esenliği tatmak mı istiyorsunuz? Mesih'in çarmihine (*günahın yargısına –son günde düşmanların yargısına*) bakın... Zorluklara rağmen nihai zaferin zevkini tatmak istiyorsunuz? Mesih'in çarmihine (*diriliş zaferine*) bakın...

Tanrı Sözü size yakındır; Kutsal Ruh'taki yenilenme ve esenliği tatmak isterseniz, Sözü aracılığı ile Tanrı'ya yaklaşın...

Dua: Sıkıntıya, darlığa düştüm, ama buyrukların benim zevkimdir...

(İşaya 53:5 krş. Yuhanna 14:27)

(Meseller 12:20, Romalılar 14:17, I.Petrus 3:11)

¹⁴⁴ **Tanıklıkların sonsuza dek adaletlidir;**

Bana anlayış ver ki yaşayayım.

Tanrı'nın adaletinin sonsuz olduğunu en son ne zaman düşündünüz? Tanrı'nın tanıklığının sonsuz olduğu gerçeği sizin için ne ifade ediyor?

Tanrı sözlerinde ve işlerinde mükemmeldir ve kutsaldır; bu yüzden Tanrı hükümlerinde ve ilkelerinde değişmezdir. Tanrı'nın sözlerinde, işlerinde, kurallarında değişmez, sarsılmaz olması ne dektir? Yani Tanrı kararlarında özgür ve bağımsızdır. Çünkü Tanrı işlerinde ve

sözlerinde en bilge ve en doğrudur; yani Tanrı işlerken insan için kavranılamaz olan mantığı ile her şeyi kendi amacına göre ön görerek karar verir.

Bizler değişken olan şartlara ve zamana göre karar verirken [*ya da bazen karar değiştirirken*], Tanrı'nın kararları O'nun sonsuz bilgeliğinden kaynaklanır; Tanrı yaşam, adalet, iyilik, bereket, kurtuluş (v.s.) için etkin olmak üzere kararlarında ve işlerinde sonsuzdur, değişmezdir, bilgedir, kutsaldır...

Bu dua gerçek yaşamın, kalıcı olan yaşam olduğuna; Tanrı'nın sonsuz olması gibi, gerçek yaşamın Tanrı'daki sonsuz yaşamda olduğuna dikkat çekmektedir. Mezmurcu bu şekilde Tanrı'ya "*sözlerin (tanıklıkların) benim için yaşamdır; sözlerinde sarsılmadan (sonsuz dek) kalmak için bana anlayış ver; bana gerçek yaşam için anlayış ver*" diye dua etmiş olmaktadır (17, 116).

Diğer yandan bu dua en zor zamanlarda bizim için güçlü bir teşviktir. Bu dünyada her şeyimizi kaybettiğimiz anda bile, kalıcı olan bir şeyin halen bizimle olduğunu biliriz: Kutsal Üçlübir Tanrı.

Bu dua Tanrı'nın işlerinin, yargılarının, emirlerinin doğru (*gerçek, sonsuz, kutsal*) temeller üzerinde olduğuna dikkat çektiğinde, Tanrı'nın yanılmazlığı karşısında insanın, yaşam boyu hatalara açık olan yönü belirgin olmaktadır.

Bu dünya ölümlü ve hatalı insanların kararları peşinden gitmekten bıkmamıştır. Bu yüzden insanlar kendilerine ve çevrelerine sürekli sıkıntılar yaratarak dünyayı yaşanılması zor bir yer haline getirmektedirler.

İnsanın ruhsal anlamdaki bu körlüğüne, mezmurcunun duası aynı zamanda bir cevap olmaktadır: "*Rab adil tanıklığı ile yaşam veriyor; bunun için anlayış, ayırt ediş, kavrayış, aydınlanma, bilgelik dileyin ve yaşayın...*" demektedir. Bu kesin ifade, gerçek yaşam için bizlere Yasa'sı aracılığı ile konuşan Tanrı'ya yönelmek için bizleri teşvik etmektedir (Yuhanna 6:68, Elçilerin İşleri 4:12).

Öyleyse "*sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım.*"

Dua: Öğütlerin sonsuz dek doğrudur; bana akıl ver ki, yaşayayım...
(I.Yuhanna 5:20, Yuhanna 17:3)
(Meseller 4:4, Yuhanna 6:63)